

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Ladislava Górásza, v právnej veci žalobcu **M. V.**, bývajúceho v P., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. L. F., advokátkou v P., proti žalovanému **J. N. – M.T.**, P., za účasti vedľajšieho účastníka A.-S.P., a.s., B., o **náhradu škody z ublíženia na zdraví**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 14 C 175/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. marca 2007 sp.zn. 3 Co 261/2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom z 31. mája 2006, č.k. 14 C 175/2004-74 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 114 000 Sk titulom bolestného a 120 000 Sk titulom sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalobu čo do zvyšku zamietol. Žalovaného zaviazal zaplatiť na účet súdu trovy štátu 9 000 Sk a zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 66 211 Sk na účet jeho právneho zástupcu. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa 9.7.2002 došlo k dopravnej nehode na V. tak, že motorové vozidlo značky L. EVČ X., ktoré viedol vodič R. E. a to tak, ako pred ním idúce motorové vozidlo zastavilo, v dôsledku rýchlej jazdy a zlého technického stavu brzd dostal šmyk, prešiel do protismeru, kde narazil do

protiidúceho motorového vozidla značky Š. F. ŠPZ X., ktoré viedol žalobca. Žalobca v dôsledku zrážky vozidiel utrpel zlomeninu tretieho – piateho rebra vpravo, piateho rebra vľavo, vyklíbenie ľavého stehna dozadu v bedrovom kĺbe s odlomením jeho striešky a s posunom úlomku, tržné rany brady, ľavého obočia, odreniny ľavého kolena, v dôsledku čoho bol práceneschopný od 9.7.2000 do 1.1.2003. Tieto zranenia si vyžiadali operáciu v celkovej anestéze. Na posúdenie správnosti bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia ustanovil znalca a na základe znaleckého posudku MUDr. I. P. ustálil bolestné na 243,75 bodov, čo zahŕňalo aj navýšenie o 53,75 bodu, po odrátaní čoho základné bodové ohodnotenie predstavovalo 190 bodov. Sťaženie spoločenského uplatnenia bolo znalcom stanovené na 100 bodov. Takto stanovené bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia súd zvýšil, a to bolestné na desaťnásobok základného bodového hodnotenia, čo predstavovalo 114 000 Sk pri hodnote jedného bodu 60 Sk. Zvýšenie bolestného zdôvodnil veľmi bolestivým spôsobom liečby, operáciou zlomeniny a napravovaním vytknutia v bedrovom kĺbe v celkovej anestéze a s užívaním analgetík. Sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšil prvostupňový súd na dvadsaťnásobok základného bodového ohodnotenia, teda priznal žalobcovi 120 000 Sk pri hodnote bodu 60 Sk, keď dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že žalobca trpí obmedzením pohyblivosti ľavého bedrového kĺbu a svalovou atrofiou, ktoré sa prejavujú znížením výkonu, krívaním a spôsobujú mu obmedzenie v základných oblastiach života, každodennej práci, v zamestnaní, pri domácich prácach a sčasti aj v spoločenskom živote. Do úvahy vzal aj to, že žalobca je samostatne zárobkovo činnou osobou v oblasti stavebníctva, čo si vyžaduje byť veľmi aktívnym a činorodým a teda aj mobilným. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p., o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie vedľajšej účastníčky rozsudkom zo 14. marca 2007 sp.zn. 3 Co 261/2006 rozsudok súdu prvého stupňa v časti o priznaní bolestného vo výške 30 750 Sk a priznaní sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 30 000 Sk, potvrdil. V ostatnej vyhovujúcej časti ho zmenil tak, že v tejto časti žalobu zamietol. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania 20 250,50 Sk na účet jeho právnej zástupkyne a nahradiť trovy štátu 9 000 Sk na účet súdu prvého stupňa. Na rozdiel od súdu prvého stupňa nepovažoval desaťnásobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia bolestného za primerané, ale priznal len štvornásobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia, čo po odpočítaní poskytnutého plnenia, predstavovalo 30 750 Sk. Vo vzťahu k priznanej náhrade sťaženia spoločenského uplatnenia odvolací súd taktiež považoval

priznaný dvadsaťnásobok náhrady sťažená spoločenského uplatnenia za neprimeraný. Zo znaleckého posudku MUDr. P. vyplynulo, že poškodenie na zdraví u žalobcu zanechalo trvalé následky spočívajúce v obmedzení pohyblivosti ľavého bedrového kĺbu, ľavého stupňa, atrofiu svalstva na ľavom stehne a v predkolení ľavého stupňa, jazvu na hornom viečku ľavého oka, na brade, pooperačnú jazvu v oblasti ľavého bedrového kĺbu. Celková plocha všetkých jaziev spolu bola 10,2 cm². Iné trvalé následky u žalobcu zistené neboli. Z tohto dôvodu znalec MUDr. P. stanovil základné bodové ohodnotenie sťažená spoločenského uplatnenia v rozsahu 100 bodov s tým, že ohodnotil len obmedzenie pohyblivosti ľavého bedrového kĺbu. U žalobcu obmedzenie pohyblivosti ľavého bedrového kĺbu a svalová atrofia spôsobujú, že výkon ľavej dolnej končatiny je znížený (v stupnici ľahký stupeň – stredne ťažký a ťažký stupeň) sa jednalo o ľahký stupeň zníženia výkonu dolnej končatiny. Toto zníženie sa navonok prejavuje krívaním pri chôdzi a spôsobuje u žalobcu obmedzenie v základných oblastiach ľudského života, ako je každodenná práca. Jazvy u žalobcu nespôsobujú žiadne sťaženie spoločenského uplatnenia. Zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že obmedzenie pohyblivosti ľavého bedrového kĺbu ľahkého stupňa žalobcovi nebráni vykonávať prácu, akú vykonával pred úrazom a ani ho neobmedzuje v spôsobe života mimo pracovných činností. Znalec skonštatoval, že zníženie športových aktivít je len na úrovni rekreačnej, ďalej určitú deformáciu poškodenej ľavej končatiny, čo odvolací súd zohľadnil pri zvýšení náhrady odškodnenia sťažená spoločenského uplatnenia. Tieto skutočnosti považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré prihliadal a preto priznal päťnásobné zvýšenie sťažená spoločenského uplatnenia pri hodnote bodu 60 Sk za 100 bodov, čo v prepočte predstavovalo 30 000 Sk. Vo vzťahu k predpokladanej výmene bedrového kĺbu u žalobcu odvolací súd poukázal na to, že súd bol viazaný skutkovým stavom v čase vyhlásenia rozhodnutia (§ 154 ods. 1 O.s.p.). Prihliadal preto na zdravotný stav žalobcu, ktorý trval v čase rozhodovania vo veci samej. Prípadné ďalšie trvalé následky poškodenia na zdraví, ktoré budú v príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou, bude možné uplatniť v samostatnom konaní. Len predpokladané zdravotné ťažkosti nie je možné podľa súdu druhého stupňa zohľadniť. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 3 O.s.p. a § 148 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žaloba bola vo zvyšnej časti zamietnutá, podal dňa 7. mája 2007 dovolanie žalobca, ktorý ho navrhol v tejto časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu

nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca sa nestotožnil so záverom odvolacieho súdu v časti, v ktorej nepovažoval zvýšenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia za primerané a to z dôvodu, že bolestivosť, ktorá sprevádzala žalobcu pri i po dopravnej nehode a vykonaných operačných zákrokov a ďalších sprevádzajúcich prejavoch po týchto zákrokoch, zjavne mala popisovanú intenzitu, čo vyplynulo aj zo znaleckého dokazovania. Z tohto dôvodu vyplývala v konaní nutnosť zvýšenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Súd prvého stupňa správne vyvodil, že bolesti, ktoré ho sprevádzali, mali charakter hodný osobitného zreteľa, boli primerané povahe zranenia a následnej liečbe a boli dostatočne vyjadrené v základnom bodovom ohodnotení. Preto považoval prvostupňovým súdom zvýšenie bodového ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia za opodstatnené, v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 32/1965 Zb., ktoré malo oporu vo vykonanom dokazovaní. V danom prípade bolo dostatočne preukázané, že sa jednalo o prípad hodný osobitného zreteľa, pričom práve zvýšenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia nad rozsah bodového ohodnotenia v jeho základnom vyjadrení znalcom bolo súdom prvého stupňa priznané v primeranom rozsahu, zohľadňujúc poškodenie zdravia žalobcu, jeho sťaženie spoločenského uplatnenia ako mladého človeka, ktorý bol v dôsledku poškodenia zdravia pri dopravnej nehode vyradený z činností, ktoré vykonával a ktoré boli pre neho bezproblémové pred poškodením zdravia.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril, vedľajšia účastníčka žiadala dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. V celom rozsahu sa stotožnila s právnymi závermi odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm.a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však nebola dovolacím súdom v konaní zistená a dovolateľ ani vo svojom dovolaní nenamietal, že by v konaní k uvedeným vadám došlo.

Dovolací súd potom pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu uplatneného žalobcom, vrátane jeho obsahového vymedzenia (napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), t.j. z hľadiska, či je odvolacím súdom priznaná náhrada bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia primeraná. Nezaoberal sa pritom právnymi otázkami v dovolaní nenamietanými. Dospel k záveru, že obsah dovolania žalobcu nie je spôsobilý spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktoré ho viedlo k zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa a k zamietnutiu žaloby vo zvyšku, je vecne správne.

Z ustanovenia § 11 ods. 1 zák.č. 437/2004 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. augusta 2004 vyplýva, že na bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku úrazu a iného poškodenia na zdraví, ktoré bolo spôsobené pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a ak ide o chorobu z povolania z takej choroby, ktorá bola zistená pred týmto dňom, sa vzťahujú doterajšie predpisy.

Týmito doterajšími predpismi je aj vyhláška č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení vyhl.č. 84/1967 Zb., vyhl.č. 78/1981 Zb., vyhl. č. 47/1995 Z.z. a vyhl.č. 19/1999 Z.z. (ďalej len vyhl.č. 32/1965 Zb. v znení neskorších predpisov.)

Podľa § 7 ods. 3 uvedenej vyhlášky v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť, a to i nad sumu ustanovenú v odsekoch 1 a 2.

Náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sú dve relatívne samostatné zložky náhrady škody na zdraví. Oba druhy odškodnenia sú náhradou tzv. nemateriálnej ujmy a majú slúžiť na to, aby si postihnutý mohol obstarat' náhradné pôžitky na vyrovnanie prežitých a prežívaných utrpení, strastí a obmedzovania v živote. Ide o nároky rýdzo osobnej povahy, ktoré sa odškodňujú jednorazovo. Vyhláška č. 32/1965 Zb. zvlášť upravuje podmienky, za ktorých sa poskytuje odškodnenie za bolesť a zvlášť podmienky pre odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Rovnako osobitne stanovuje zásady pre hodnotenie oboch druhov odškodnenia. Priznanie nároku na náhradu za bolesť nie je podmienené priznaním nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia a naopak. Odškodnenie za bolesť patrí za vytrpenú bolesť, nie za bolesť budúcu (následnú), ktorá sa odškodňuje v rámci nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Z uvedeného možno vyvodit', že aj zvýšenie odškodnenia u oboch nárokov v zmysle ustanovenia § 7 ods. 3

vyhlášky č. 32/1965 Zb. treba posudzovať jednotlivo, pri každom nároku zvlášť. Existencia dôvodov pre zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa uvedeného ustanovenia neznamená zároveň aj existenciu dôvodov pre zvýšenie odškodnenia za bolesť a naopak.

Vo výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa teda môže súd odškodnenie primerane zvýšiť nad stanovené najvyššie sadzby odškodnenia bez akéhokoľvek obmedzenia, hlavne bez ohľadu na základný počet bodov zistený lekárom v zmysle zásady plnej a tým i spravodlivej nápravy. Dôvody umožňujúce výnimočné zvýšenie odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia treba vyvodzovať predovšetkým z okolností vymedzených v bode I ods. 6 zásad pre hodnotenie odškodnenia za bolesť, tvoriacich prílohu vyhlášky č. 32/1965 Zb., najmä ak ani zvýšenie odškodnenia na dvojnásobok základnej sadzby nepostačuje na primerané zmiernenie ich následkov (pozri napr. R 48/2004). Súd však musí takéto zvýšenie vykonané v rámci voľnej úvahy vždy náležite odôvodniť s prihliadnutím k mimoriadnej povahe a k okolnostiam konkrétneho prípadu tak, aby bolo možné preskúmať, či posúdenie odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia nevybočilo z medzi hľadísk stanovených zákonom (§ 132 O.s.p. v spojení s § 7 ods. 3 vyhl.č. 32/1965 Zb.), či bolo v súlade s pravidlami logického usudzovania a či premisy takého úsudku boli zistené riadnym procesným postupom.

Podľa dovolacieho súdu odvolací súd dostatočne vysvetlil svoje závery, z ktorých mal za to, že základné bodové ohodnotenie vykonané lekárom nepostačuje na primerané zmiernenie následkov poškodenia zdravia žalobcu a odôvodnenie jeho rozhodnutia je v súlade so zásadami plnej a tým i spravodlivej nápravy.

Odškodnenie za bolesť odvolací súd zvýšil na štvornásobok základného bodového ohodnotenia z dôvodu, že mal za to, že síce ide o prípad hodný osobitného zreteľa, pretože žalobca utrpel bolestivý úraz a jeho následky boli liečené tzv. konzervatívnym spôsobom, ale navýšenie odškodnenia za bolesť desaťnásobne, tak ako rozhodol prvostupňový súd, nebolo primerané. So závermi dovolacieho súdu sa dovolací súd stotožňuje. Tiež má za to, že je v súlade so zásadou plnej a spravodlivej ochrany odškodnenie bolesti žalobcu zvýšenie základnej lekárom určenej sadzby. Nemožno však súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že išlo o mimoriadny prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý by odôvodňoval desaťnásobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia.

Bolesť síce právo nedefinuje a je to pojem, ktorý možno posúdiť z lekárskeho hľadiska, nepochybne však súd má oprávnenie skúmať, či lekárom určený základný počet bodov je adekvátny bolesti, za ktorú, okrem bolesti spôsobenej poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov, sa považuje i sťaženie zdravotnej pohody, ako sú závažné psychické zmeny, poruchy nervového ústrojenstva, stavy únavy, závraty alebo iné fyzické útrapy a strasti z obmedzenia pohybu alebo bezvládnosti. Až takéto závažné dôsledky úrazu u žalobcu preukázané neboli. Ak preto odvolací súd svojou úvahou dospel k záveru, že zvýšenie na desaťnásobok je neprimerané a neprimerané je zvýšenie na štvornásobok, rozhodol tak správne a s jeho závermi, ktoré nevybočili z medzí hľadísk stanovených zákonom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v celom rozsahu stotožňuje.

Rovnako sa stotožňuje aj so záverom odvolacieho súdu o neprimeranosti zvýšenia odškodnenia až na dvadsaťnásobok základného bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Výška konkrétneho odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia závisí jednak od ohodnotenia v lekárskom posudku a jednak od toho, či a v akom rozsahu a s akými prejavmi došlo k zmene stavu pred vznikom škody a po ňom. Pre správne určenie výšky odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia je nevyhnutné najskôr zistiť, aké mal poškodený predpoklady pre svoje uplatnenie v živote a v spoločnosti pred vznikom škody, a aké predpoklady má po vzniku škodovej udalosti. Z porovnania týchto predpokladov možno potom vyvodiť záver, či a do akej miery boli touto udalosťou zúžené alebo stratené možnosti uplatnenia sa v živote a spoločnosti. Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia má vo svojej podstate predstavovať náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Sťažením spoločenského uplatnenia je preto potrebné rozumieť jednak vylúčenie či obmedzenie účasti poškodeného na plnom osobnom a rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote, jednak sťaženie či dokonca priamo znemožnenie výkonu či voľby povolania, voľbu životného partnera, prípadne možnosti ďalšieho sebavzdelávania.

V predmetnej veci bolo preukázané, že žalobca i po úraze a jeho dôsledkoch, ktoré sa prejavili v zníženej pohyblivosti ľavého bedrového kĺbu, nebol vyradený z pracovnej činnosti, ktorú vykonával aj pred úrazom (viď výpoveď žalobcu na pojednávaní dňa 31.5.2006, č.l. 72 spisu). Pokiaľ sa týkalo športových a spoločenských činností, ani z týchto nebol žalobca po úraze a jeho následkoch vyradený, len čiastočne obmedzený, pričom žalobca nevykonával

športové činnosti ako profesionál, ale venoval sa im len rekreačne. Dovolací súd má zhodne so záverom odvolacieho súdu, že toto čiastočné zdravotné obmedzenie, bolo dostatočne zohľadnené a vyjadrené v zvýšení odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré v rámci súdnej úvahy, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, ustálil odvolací súd na päťnásobok zvýšenia základného bodového hodnotenia.

Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie vecí odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) nie je dôvodné a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti a ani vady konania uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2008

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :